

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2021 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 30 grudnia 2019 r.

sygn. akt VII C 702/17

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Ryszard Małecki

## UZASADNIENIE

Pozwem z 24 stycznia 2017 r., który został sprostowany dwoma pismami procesowymi z 17 lipca 2017 r., powód M. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.: kwoty 2.450 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 19.101,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 maja 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia kosztów postępowania, tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew, pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2019 r. wydanym w VII C 702/17 Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu w punkcie 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty: - 200,00 zł od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz 200,00 zł od dnia 23 maja 2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie 3. kosztami procesu obciążył w całości powoda,

pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu, przy przyjęciu stawki minimalnej za czynności pełnomocnika pozwanego z tytułu zastępstwa prawnego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód.

Apelujący działając przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył wyrok w części tj. w zakresie punktu 2. tj. co do oddalenia żądania pozwu w zakresie kwoty 12.127,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz punktu 3. tj. co do obciążenia powoda kosztami postępowania w całości i oddalenia wniosku powoda o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pozwu według norm przepisanych. Sądowi Rejonowemu zarzucił naruszenie:

1. art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że:

a) okoliczność tego, że poszkodowany nie zgłaszał zapotrzebowania na pojazd zastępczy pozwanemu jest okolicznością przedmiotowo istotną z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro pozwany uznał że nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, a w konsekwencji uznał najem pojazdu zastępczego za niezasadny,

b) okoliczność że pozwany nie miał wiedzy o tym, że poszkodowany najmuje pojazd zastępczy przed dniem 21 kwietnia 2016 r. ma istotne znaczenie z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, skoro nie ma ona znaczenia, zwłaszcza mając na uwadze fakt, że pozwany uznał że nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, a w konsekwencji uznał najem pojazdu zastępczego za niezasadny,

c) okoliczność jak często poszkodowany dojeżdżał wykonywać pracę polegającą na remontach oraz do jakich konkretnie miejsc jest okolicznością przedmiotowo-istotną z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

d) ewentualna wiedza poszkodowanego o wysokości szkody i wartości jego pojazdu przed szkodą ma znaczenie z punktu widzenia niniejszej sprawy,

2. art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. G. tudzież nie sformułowanie podczas składania przez niego zeznań szczegółowych pytań dotyczących tego, jak często wykorzystywał pojazd zastępczy do dojazdów do pracy dorywczej polegającej na wykonywaniu remontów oraz do jakiego konkretnie miejsca, w sytuacji w której Sąd I instancji uznał za istotne szczegółowe nakreślenie tych okoliczności, a ogóle zeznania świadka za niewystarczające,

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) wyprowadzenie z materiału dowodowego w postaci zeznań świadka M. G. wniosków z niego nie wynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że powód nie wykazał tymi zeznaniami, aby pojazd zastępczy był świadkowi niezbędny, a w konsekwencji aby najem pojazdu zastępczego był uzasadniony, skoro z zeznań tych wynika, że poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego do celów zarobkowych związanych z pracą polegającą na wykonywaniu remontów oraz dla celów związanych z opieką nad starszym krewnym, co w pełni uzasadniało najem pojazdu zastępczego,

b) wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających poprzez uznanie, że świadek M. G. musiał sobie zdawać sprawę z wartości jego pojazdu oraz wysokości szkody,

c) zaniechanie ustalenia, że przed szkodą poszkodowany dysponował sprawnym i zdatnym do użytku pojazdem, który w pełni zaspokajał jego potrzeby transportowe natomiast po szkodzie jego pojazd nie nadawał się do eksploatacji, a jedynym sposobem na zaspokojenie potrzeb transportowych poszkodowanego było najęcie przez niego pojazdu zastępczego,

d) zaniechanie ustalenia, że koszt najmu pojazdu zastępczego i przechowywania wraku pozostawał w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z kolizją,

e) zaniechanie ustalenia, że po uszkodzeniu pojazdu uszkodzonego był niejezdnym wrakiem, a co za tym idzie nie mógł być parkowany na publicznym parkingu,

4. art. 361 k.c., art. 363 § 1 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 818 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824<sup>1</sup> § 1 k.c., art. 826 § 1 i § 3 k.c., art. 9a i art. 13 ust. 2, art. 16 ust 2 pkt 2 oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez:

a) ich błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że koszt najmu pojazdu zastępczego i przechowywania wraku nie pozostaje w związku z kolizją,

b) ich błędne zastosowanie w niniejszej sprawie wynikające z przyjęcia, że uszkodzony przyczynił się do zwiększenia szkody (nie wypełnił obowiązku jej minimalizacji) na skutek winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa na skutek najęcia pojazdu zastępczego oraz zlecenia przechowywania wraku, sytuacji w której pojazd był uszkodzonym niebędny i nie dysponował miejscem, w którym mógłby przechowywać wrak,

c) art. 50a ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez jego niezastosowanie, względnie błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że niejezdny wrak mógł być przechowywany zgodnie z prawem na publicznym parkingu położonym na ulicy.

W świetle przedstawionych zarzutów apelujący wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 12.127,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 maja 2016 r. do dnia zapłaty,

II. obciążenie pozwanego w całości kosztami postępowania przed Sądem I instancji, w tym w szczególności kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w proporcji zgodnej z ostatecznym rozstrzygnięciem w sprawie i zasądzenie tych kosztów od pozwanego na rzecz powoda,

III. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego wg norm przepisanych oraz o zaliczenie opłaty od wniosku o sporządzenie uzasadnienia w kwocie 100 zł na poczet opłaty sądowej za niniejszą apelację.

W odpowiedzi na apelację pozwany działając przez swojego pełnomocnika, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne zarówno poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jak i dokonane rozważania prawne. Apelacja powoda sprowadzała się istotnie do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem tego Sądu. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I dokonał oceny przedstawionego przez powoda materiału dowodowego zgodnie z kryteriami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., w związku z czym zarzut naruszenia tego przepisu nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, wskazał fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie naruszają reguł wynikających z doświadczenia życiowego i zasad logiki. Zatem ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy przyjmuje za swoje, nie znajdując podstaw do ich korygowania i ponownego przytaczania.

Sąd I instancji nie naruszył również art. 232 zd. 2 k.p.c. w sposób opisany w apelacji. Pełnomocnik powoda będąc na rozprawie, na której przesłuchiwano świadka M. G. mógł formułować pytania istotne z punktu widzenia dla uzyskania korzystnego dla powoda rozstrzygnięcia (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.). W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji wyciągnął prawidłowe wnioski z zeznań uszkodzonego i jego ocena nie narusza art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew przekonaniu apelującego Sąd Rejonowy nie miał obowiązku zastępować strony w przeprowadzaniu inicjatywy dowodowej.

Podkreślić należy, że po sporządzeniu przez biegłego opinii uzupełniającej z 30 czerwca 2019 r. powód nie kwestionował wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie – kolejne zastrzeżenia dotyczyły jedynie kwestii czy uszkodzenia pojazdu wyłączył go z eksploatacji. Tym samym wysokość szkody i jej charakter (szkoda całkowita) były niekwestionowane. W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo wyliczył, że zasądzona kwota 200 zł stanowiła różnicę pomiędzy wartością samochodu przed szkodą (1800 zł) i po szkodzie (1.600 zł). Bezsorna była także wysokość kosztów naprawy 4.017,92 zł brutto, która znacząco przewyższała wartość pojazdu.

Jeśli chodzi o kwestię dalszej eksploatacji pojazdu po szkodzie, Sąd Okręgowy miał na uwadze, że z ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 6 listopada 2019 r. wynikało, że uszkodzenia nie były na tyle poważne, by wyłączały pojazd z użytku. Tym samym w pełni uprawniony był wniosek, że nie było potrzeby parkowania samochodu na parkingu powoda i najmu pojazdu zastępczego. Nie budziło wątpliwości Sądu II instancji, że poszkodowany mógł stosunkowo niewielkim nakładem przywrócić pojazd do sprawności.

Poszkodowany nie wypełnił obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpięzcycielem). Okoliczności te powodują, iż powód, który nabył przedmiotową wierzytelność poszkodowanego wobec pozwanego ubezpieczyciela nie mógł skutecznie domagać się od pozwanego zasądzenia wydatków na najem pojazdu zastępczego poniesionych przez poszkodowanego i kosztów parkingu, przekraczających wartość uszkodzonego pojazdu.

W świetle powyższego stwierdzić należało bezzasadność wszystkich zarzutów sformułowanych przez powoda i prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, co doprowadziło do oddalenia apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2 w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Koszty poniesione przez pozwanego obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł (§ 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Ryszard Małecki